

Láska
s chutí
whisky

LÁSKA
PROCHÁZÍ
PALÍRNOU

† PŘELOŽIL PŘEMYSL DAVID

Elliot Fletcher

LÁSKA
S CHUTÍ
WHISKY

*Tuhle knihu věnuji své úzkosti. Třeba se bez sebe jednou
obejdeme.*

Copyright © 2023 by Elliot Fletcher,
translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Přemysl David, 2025
Cover © Kateřina Čermák Brabcová, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6710-6 (pdf)

„Láska
S CHUTÍ
whisky“

Elliot Fletcher

přeložil Přemysl David

Playlist

Dougie MacLean – **Caledonia**

Taylor Swift – **Bad Blood**

Taylor Swift – **This Is Me Trying**

Edward Sharpe & The Magnetic

Zeros – **Home**

Bon Iver – **Beach Baby**

Taylor Swift – **Invisible String**

Hozier – **Sunlight**

Coldplay – **Sparks**

Rosa Linn – **SNAP**

Winehouse – **Pretty Lips**

Taylor Swift – **Death by**

a Thousand Cuts

Arctic Monkeys – **Mardy Bum**

Hozier – **Like Real People Do**

Maggie Rogers – **Want Want**

Arctic Monkeys – **I Wanna Be**

Yours

Hozier – **Cherry Wine**

James Bay – **Us**

Kodaline – **Love Like This**

Lana Del Rey – **Love Song**

Billianne – **Simply The Best**

The 1975 – **Oh Caroline**

Aeris Roves – **Feel Me**

Ariana Grande – **Love Me Harder**

Vance Joy – **Georgia**

Taylor Swift – **Lavender Haze**

Aeris Roves – **Delilah**

Lorde – **Perfect Places**

Gerry Cinnamon – **Belter**

Taylor Swift – **Daylight**

Taylor Swift – **Sweet Nothing**

Grace Davies – **Roots**

Zach Bryan – **Something**

in the Orange

Gracie Abrams – **Feels Like**

Clinton Kane – **I Guess I'm In Love**

Vistas – **Calm**

Načtěte QR kód a poslouchejte!

1

April

„Caledonia“

Dougie MacLean

Dívej se kupředu, holubičko. Posedlost minulostí je pro padavky. Vítězové se soustředí na výhru. Mé prsty sevřely volant a ve stísněném interiéru mého mini cooperu se vznášely vzpomínky na oblíbené motto mého dědečka.

Už jako sedmiletá požitkářka, jejíž jedinou radostí v životě bylo neustálé hledání cesty do středu pozornosti, jsem s ním z celého srdce souhlasila.

Zpátky se ohlížejí jen padavky.

„To je ironie,“ uchechtla jsem se pro sebe, když jsem sledovala pomalu odtikávající minuty a prsty vytrvale bubnovala na palubní desku. Postarší nahrbený muž, který stoprocentně zaujal mou pozornost, zvedl slabou ruku a pokynul mi, abych se s autem posunula dopředu. Aniž mě musel pobízet dvakrát, popojela jsem k pohupující se rampě na zádi trajektu, který dvakrát za den spojoval ostrov Skye se skotskou pevninou. *O další auto blíž ke svobodě.*

Pronajatý karavan přede mnou – věděla jsem, že je pronajatý, protože jsem posledních čtyřicet minut koukala na

nálepku na nárazníku s nápisem „Karavany z Vysočiny: u nás začíná dobrodružství!“ – se u pána zastavil. Stařík se znovu vynořil a jeho nadměrná bunda plápolala ve větru jako křídla maličkého ptáčka chyceného v bouři. I tak se při razítkování jízdenek zubil od ucha k uchu a gestikuloval na zamžený hornatý ostrov za svými zády. S deštěm se dostavila mlha, která přízračnými rukama zastínila jasnou zeleň a valila se tak nízko u země, že se skoro stačilo natáhnout a dotknout se jí.

Téměř jsem mu dokázala odezírat z větrem ošlehaných rtů: *Skye znamená v gaelštině mlha, to sedí, že jo?* Chvilku si velkýma sukovitýma rukama šátral po kapsách, než nakonec vytáhl z kapsy zohýbanou mapu, samozřejmě laminovanou – když někdo pracuje venku, musí znát nástrahy skotského počasí jako svoje boty.

Věřte nebo ne, ještě před patnácti minutami bylo jasno a slunečno.

Můj drsnosrstý jezevčík Dudley podrážděně zakňučel ze zadního sedadla, kam jsem připoutala jeho přepravku. „Už tam budeme, kamaráde. Tentokrát už vážně.“ Odpověděl jen odfrknutím, které mě jasně nazvalo lhářkou. A já mu opakovaně dokazovala, že přesně to jsem.

Karavan přede mnou za burácení motoru konečně odjel na ostrov a já jsem se málem rozbrečela štěstím. „Vidíš?“ vyhrkla jsem a pohlédla do zrcátka na Dudleyho obličejík.

„Zdravíčko, mladá pani,“ pozdravil mě muž vřelým hlasem, když jsem stáhla okénko. Zapřel se rukou o střechu mého auta. „Doufám, že máte lístek, jinak na pevninu budete muset doplavat.“

Nad jeho vtípkem jsem se unaveně uchechtla. Vsadila bych všechny peníze ze svého účtu (moc jich tam nebylo), že tohle opakoval každému, koho tenhle týden viděl. S nejširším úsměvem, k jakému jsem se dokázala donutit, jsem

mu podala svou jednosměrnou jízdenku a ignorovala déšť, který mi prosakoval rukávem. On si ale lístek nevzal. Místo toho nakoukl na zadní sedadla mého nevelkého auta a všiml si hromady krabic a pytlů na odpadky, do nichž jsem ve spěchu naházela své oblečení. „Co vás přivádí na Skye?“

„Jedu jen na návštěvu.“

„Za rodinou?“

„Tak něco,“ odpověděla jsem záměrně neurčitě.

Vypadal potěšeně. „Někdo, koho znám?“

„Nejspíš ne.“

Poklepal si na rty a znovu mě zpod své kapuce přejel pohledem. Vůbec se u toho nenechal rozrušovat kapkami vody, které mu stékaly po dlouhém nose. „Jsem si jistě, že vás vodněkud znám, paninko.“

Na tohle jsem rozhodně neměla náladu. „Pochybuju.“ Natáhla jsem ruku s lístkem ještě dál a déšť mi ji okamžitě smáčel až po loket. Teprve potom mě pán konečně pocho-pil. Nespokojeně mi jízdenku orazil a pokynul, ať pokračuju.

„Vítejte na Skye,“ utrousil teď rozhodně méně vřelým tónem.

Odjela jsem a cítila se hrozně. Vzhledem k tomu, že jsem mluvila právě tak ráda jako on, mi bylo naprosto jasné, jak se po takovém ošklivém odseknutí cítí. Ten muž přece patřil k *mým lidem*. Ale jak se ukázalo, dvanáctihodinová cesta autem z Londýna dokáže utlumit i ty nejvřelejší mluvky. Obzvlášť, když celou dobu křečovitě svírají volant, protože zapomněli, jak se jede po klikatých serpentínách Skotské vysočiny. Nejenže jsem svoje síly přecenila, já jsem je vůbec nevzala v potaz.

Byla jsem zralá tak akorát na jídlo a postel.

Příjezd na Skye nedoprovázela žádná velká sláva. Armadalský záliv na jižním konci ostrova byl zahalený šedivým příkrovem

mraků, pod nimiž se ve vlnách krásně lesklo úzké molo. Ostrov jako takový připomínal dlaň s pěti roztaženými prsty, přičemž každý z nich představoval jeden poloostrov. A já se právě nacházela v palci.

Navzdory dlouhé cestě za mnou můj mini cooper na-prosto klidně předl a já v něm dojela na silnici podél pobřeží, která mi najednou připadala povědomá. Cesta, jež mě měla následujících patnáct minut vést severně k mému rodnému domu, byla na jedné straně lemovaná napůl skloněnými stromy. Na straně druhé, mezi mým autem a velkou modrou plochou třpytivé vody, teď stála jen nízká kamenná zídka, která ustupovala drsným horským vrcholům pevniny zvedajícím se do oblak mlhy.

Jakmile jsem minula ceduli „Vítejte v Kinleith“, zapnula jsem blinkr a zpomalila. Mé oči začaly automaticky hledat ostrou zatáčku natolik schovanou mezi křovím mého dědečka, že to tu a tam zmátlo i jeho samotného – k velkému pobavení babičky. Jasně jsem si vybavovala, jak se při každém průjezdu touhle úzkou venkovskou cestičkou smála na sedadle spolujezdce. Takže jsem byla samozřejmě překvapená, když jsem zjistila, že je křoví nejen úhledně sestříhané do kostek, ale ještě se mezi nimi v příjezdové cestě tyčí brána z tepaného železa.

„Co to má znamenat?“ zamumlala jsem a zastavila. Děda Kier odešel skoro před třemi měsíci. Byl mým posledním žijícím příbuzným, pokud jsem nepočítala svoji matku. A tu já jsem tedy nepočítala. V současné době žila svůj dokonalejší, nespoutaný život v Thajsku – nebo tentokrát na Bali? Každopádně to byla spíš taková ta kamarádka ze školy, co člověka kontaktuje jednou za rok, aby ho poprosila o investici do nové společnosti na tavení vosku. A Kier... no, ten by za něco takového, jako je tepaná brána, nikdy peníze nevyhodil.

Zastavila jsem u ní, zatáhla ruční brzdu a rozepnula si bezpečnostní pás. Dudley žalostně zavyl, jako by chtěl říct: *Pokud v nejbližších třiceti vteřinách nedostanu nažrat, bídně zhynu.*

„Krmila jsem tě před dvěma hodinami, ty malá příšerko.“ Měla jsem na mysli spěšně zhltnuté jídlo u okraje silnice, když jsem se pokoušela vyčůrat za keřem a měla přitom oči nastražené na kohokoli s foťákem. Úplně jsem viděla ten titulek: „Odepsaná hvězda ničí ohrožený ekosystém vlastní močí.“ Paranoia byla v tomhle čase mojí druhou přirozeností.

Julia Roberts takové hovadiny určitě nikdy řešit nemusela.

Po tom všem už jsem úplně ignorovala i ten déšť. Vyskočila jsem z vozu a trochu marně doufala, že ať už nemovitost jako poslední navštívil kdokoli, napadlo ho nechat vstup odemčený. Silně jsem zatlačila a div se vyčerpanou radostí nerozbrečela, když se brána doširoka rozletěla.

Brzký květnový večer byl neobvykle vlahý, ale i tak mi na hrbolaté cestě k sídlu drkotaly zuby. Se staženou tváří jsem se sunula po hliněné stezce, kde každá brázda a díra dávaly vážně zabrat odpružení mého městského autíčka.

„To zvládneš, zlato, to zvládneš,“ zavrnila jsem a láskyplně pohladila palubní desku. Brzy nato jsem už jela po široké šterkové příjezdové cestě. Jejím středu jako přírodní kruhový objezd vévodil prastarý dub, ze kterého jsem kdysi spadla a zlomila si ruku. Pak se objevilo sídlo. Domov čtyř generací Murphyových, na jehož břidlicové střeše se na pozoruhodné věžičce dodnes plácala tatáž větrem potrhaná skotská vlajka. Dvě patra viktoriánského domu se tu stále hrdě tyčila, ačkoliv stavební kameny za ty roky vybledly na světle pískovou barvu. Velká okna ve spodním patře byla skoro úplně zakrytá hustým zeleným břečťanem, který se plazil po domě jako dychtivé ruce.

Spadla mi brada. Za ty roky, co jsem byla pryč, jsem zapomněla, jak je tohle sídlo ve skutečnosti obrovské. Na jeho

nesmírnou velikost, kterou umírnily vzpomínky na útulné Vánoce ve společném rodinném pokoji a citronový koláč s polevou, jež babička Elsie pekla každou neděli. Tehdy mi tohle přišlo normální. Moje obyčejné osobní hřiště o rozloze přes třicet tisíc čtverečních metrů.

Možná za to mohla ta potemnělá okna nebo vědomí, že na můj návrat uvnitř nečeká jediná živá duše, ale měla jsem pocit, že je ten barák pro jednoho člověka příliš velký. Představila jsem si Kiera, jak v posledních dnech svého života bloumal po opuštěných pokojích, a nenáviděla jsem se o trochu víc. Měla jsem tu být. Mělo mi dojít, že se něco děje.

Zaparkovala jsem přímo před vchodem a jako první vytáhla Dudleyho, aby si nestihl uhodlat jednu ze svých zbývajících tří tlapek. Přendala jsem ho z přepravky do šátku na psy a rozložila si jeho váhu křížem přes tělo. Pro zavazadla jsem se rozhodla vrátit až potom, co se postarám o něj.

„Tak jak se ti líbí tvůj nový domov, kamaráde? Je hodně jiný než byt v Londýně, že? Tady můžeš pobíhat, jak se ti zachce, a každé ráno se můžeme projít na pláž.“ Nadšeně mi olízl bradu – spíš aby mi z ní posbíral zbytky toho smutného sendviče z trajektu než jako reakci na má slova.

Vyšla jsem po schodech k hlavnímu vchodu a pokusila se otočit mosaznou klikou na oloupaném laku.

Zamčeno. No tak to mi poněkud nabořilo plány.

Nebylo moc chytré čekat, že budou vchodové dveře ode-mčené – i když Kier za života bezpečnost domova vůbec neřešil –, ale z Londýna jsem odjížděla trochu ve spěchu. Zaklonila jsem hlavu, přeměřila si vzdálenost mezi mřížovím a oknem s rozbitou petlicí ve druhém poschodí a zhodnotila pravděpodobnost, s jakou může člověk spadnout z patnácti metrů a nezranit se.

Dudley se netrpělivě zavrtěl. „No jo, já vím, vždyť přemýšlím! Když budu mrtvá, nebude tě mít kdo nakrmit. Budeš

odkázaný k životu v divočině a budeš muset žrát krysy a králíky, kteří budou příliš slabí, aby ti utekli.“

Nakonec jsem myšlenku druhého poschodí opustila a obešla zvenku celý dům. Ignorovala jsem přitom oblázkovou cestičku vedoucí ke staré palírně whisky, kterou před více než sedmdesáti lety vybudoval můj pradědeček. Přešla jsem ke kuchyňskému oknu v zadní části nemovitosti a usmála se při pohledu na prastarý dřevěný rám. Pro jednou se mi ulevilo, že Kier nikdy neviděl ve zvelebování domova žádný užitek. *Když dostatečně zatlačím, okno by se mělo vysunout nahoru*, uvažovala jsem.

Vlezla jsem do záhonku, v němž svého času sídlily babiččiny oblíbené hortenzie, ignorovala přitom čvachtání bláta a ten zločin, jehož se dopouštělo na mých bílých teniskách, a zatlačila na rám. „No tak, *no tak...*“, se zaťatými zuby jsem zabrala silněji, ohnula kolena a natlačila se rameny proti rámu, dokud jsem ho neslyšela zakvílet. „Tak se otevři, ty kráme jeden.“

Povolil tak prudce, že jsem se zapotácela dozadu a nacákala si bahno až na holá stehna. „Vidíš?“ upozornila jsem Dudleyho, „je to hračka.“ Otřela jsem si mokré ruce o džínové šortky a hleděla do šeré kuchyně, která vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatovala. Všude odhalené cihly a trámy – časopis *Domov a zahrada* by to jistě nazval interiérem ve venkovském stylu. Až na to, že tohle mělo místo stylu akorát tak svůj věk. Přehodila jsem nohu přes okenní římsu a zavolala na Dudleyho: „Mám schopnosti, o jakých nemáš ani tušení, kamaráde.“

A právě v tom okamžiku jsem si při vloupání do domu svého zesnulého dědečka roztrhla na zadku šortky.

Opakuji: Julia Roberts takové hovadiny určitě nikdy řešit nemusela.

Když jsem k patě schodiště postavila poslední odpadkový pytel z auta, shodila jsem ze sebe promáčené oblečení a oblékla si první dlouhé triko, které se mi podařilo vyhrabat. Potom jsem si na radiátor v kuchyni pečlivě rozvěsila jemné krajky svého mokrého spodního prádla a zmuchlala své oblíbené džínové šortky, které už nešlo zachránit. Skončily v koši pod dřezem. Neodvažovala jsem se podívat na prázdné pohovky na druhém konci obývacího pokoje s kuchyňským koutem, kde číhali duchové mojí rodiny.

Babička Elsie pletla ve svém křesle před hořícím ohněm – tak skutečná představa, že jsem ve vzduchu skoro zacítila saze. Úplně jsem slyšela, jak vyskočí na nohy a nutí Kiera, aby si svlékl pracovní montérky, hned jak vkročil do dveří na večeri. Viděla jsem, jak na mě dědeček hodí ten svůj úsměv, který byl s přibývajícím věkem víc a víc klukovský, pročechrá mi zacuchané kudrlinky a přitom se zeptá: „Jak ses měla ve škole, holubičko?“ Dokonce i matka tu byla, když se občas uráčila přijet na krátkou návštěvu. Nebyla dělaná na život mladé svobodné matky a většinu mého dětství pracovala jako animátorka na výletní lodi. Tehdy jsem si myslela, že to je ta nejbájenější práce na světě, a loudila z ní historky, dokud nezabořila nos zpátky mezi stránky časopisu. Tyhle stěny skrývaly tolik lásky a bolesti. To všechno bylo mrknutím oka pryč. Najednou mi na lince zazvonil telefon a vytrhl mě z prázdných myšlenek.

Vytušila jsem, kdo volá, a bez jediného pohledu na displej to rovnou vzala. „Tak ti ta zpráva přišla,“ konstatovala jsem bez zbytečného úvodu.

„April, prosím tě, řekni mi, že je to vtip. Že se mě jen snažíš napálit jako obvykle?“ Sydney byla moje spolubydlící a jedna z mála kamarádek, které jsem v Londýně měla. Z telefonu jsem slyšela, že mluví víc nosově než obvykle, takže si zřejmě ještě ani nesundala nosní svorku proti chrápání. Jako

moje *momentálně* úspěšnější herecká kolegyně měla napilno s natáčením svého prvního celovečerního filmu v Torontu.

„Bylo to jen jednou a hned to bylo uklizené!“ odvětila jsem snad posté. Jediný případ za našich jedenáct let přátelství, kdy jsem si z ní vystřelila, a ona mi to pořád připomínala.

„Já *nesnáším* kanadské žertíky.“

„Já *vím*.“ A že jsem to zjistila tím nejhorším způsobem. V prvním týdnu našeho společného bydlení v křehkém věku dvaceti let jsem si řekla, že jako iniciační rituál vyvedu své rádobý herecké kolegyni a spolubydlící nějakou neplechu. Potravinová fólie na záchodovém prkénku byla klasika. Nebo jsem si to aspoň myslela.

„Takže?“ naléhala.

„*Takže?*“

„*Takže...* prosím, řekni mi, že jsi nepřišla o rozum a ne-odjela do Skotska!“

„Proč bych ti to říkala, když už víš, že ano? V té zprávě jsem doslova psala: ‚Odjela jsem do Skotska. Nevím, kdy se vrátím.‘“

„Doufala jsem, že ti ukradli mobil... nebo tě unesli.“

Zasmála jsem se a přejela prstem přes povlak prachu na parapetu okna. Pořád lilo jako z konve a já měla zacloněný výhled na travnaté pobřeží a strmou stezku vedoucí dolů k zátoce pláže.

„Unesli tě? O těchhle věcech se tam mluví v jednom kuse.“

„Ve Skotsku?“

„*Přesně.*“

Rozhodla jsem se jí nepřipomínat, že jsem ve skutečnosti Skotka, přestože můj uhlazený poangličtěný přízvuk napovídá něco jiného, a prostě jsem vsadila na: „Myslím, že budu v pohodě.“

„Proč to děláš zrovna teď, April? Co ten kšeft, co jsi měla domluvený?“

„Kšeft? Vždyť to bylo na úrovni miss mokré tričko. Chtěli po mně, abych se od chlapů nechala postříkat šampaňským a pak servírovala drinky.“ Od chvíle, kdy se moje kariéra odtrhla na jakousi hrbolatou boční cestu, přijímala jsem každou práci, kterou mi předhodili. Byla jsem snad ve všech reality show, které zrovna běžely: *StarDance*, *Vaříme s celebrity* (dvakrát), *Celebrity randí*. Chodila jsem po PR událostech ve směšných kostýmech a botách, z nichž mi krvácely nohy, stála tam vedle chlapů, ze kterých se mi ježily vlasy, a to všechno s úsměvem na tváři. Snížila jsem se na úroveň společenské celebrity hladové po penězích. Ale při pohledu na to malé bílé tričko se ve mně něco přepnulo. Slova event manažera to nakonec zpečetila: *Drahoušku, není to nic, co by už neviděli*.

Cítila jsem se mizerně kvůli tomu, jak dobře jsem měla našlápnuto – práce mi chodila hojně a rychle, prakticky mi padala do klína. V šestadvaceti letech jsem měla na kontě cenu BAFTA za nejlepší herečku ve vedlejší roli a o rok později jsem do sbírky přidala dva Zlaté glóby. Zbýval už jen Oscar. Dokonce jsem si na lednici vylepila jeho obrázek a toužebně jsem cenu vyhlížela.

Soustřed' se na výhru, holubičko.

Jako u všeho, co v životě za něco stojí, trvalo vybudování téhle kariéry roky a pak byla během pár vteřin v tahu. O šest měsíců později byla představa Oscara najednou k smíchu – nemohla jsem si ani být jistá, že ještě vůbec někdy dostanu práci.

„Ach, zlato. Víš určitě, že je Skye lepší varianta? Jsi na ostrově, pro boha živého. Je tam vůbec supermarket?“

Nebyl. Ale bylo tu několik večerek a tak. A navíc přece žijeme v době rozvozu jídla. Budu naprosto v pohodě, říkala jsem si. *Aspoň většinou.*

„Angela ti neposlala tu smlouvu? Říkala, že ji pošle.“

Angela z LDN Artists mě opravdu kontaktovala, a i když měla podle všeho ryzí, přátelskou povahu, ještě jsem se jí neozvala. „Nevím, jestli jsem na to připravená. Z té staré smlouvy jsem vyvázla teprve před pár měsíci. Potřebuju trochu času na rozmyšlenou.“ Přepnula jsem ji na hlasitý odposlech, abych u toho mohla prohledávat skříňky. Dudley byl sice šťastně nakrmený a dřímал s nohama ve vzduchu, ale můj žaludek už začínal požírat sám sebe.

Sydneyin hlas se odrážel od vysokého stropu. „Vždyť už jsi svoje jméno očistila dost. Je čas se vrátit na scénu.“

Nepřišlo mi to jako očištění jména. Jako bych dala na sklíčko mikroskopu nejtemnější část svého života, kde skupina chlapů ve středním věku, kteří viděli moje prsa, rozhodla o mém osudu. „Očistila?“ Zahihňala jsem se do ticha. „Arona sice vykopli, ale obě víme, že dostal obří prachy, aby mlčel. On bude v pohodě, ale já...“ Já ztratila roky kariéry v průmyslu, v němž mi beztak už dávno ujížděl vlak.

„Proto se musíš vrátit k práci.“

„Nejsem si jistá, jestli chci.“ Ta pravda v mých slovech mě vyděsila, protože jsem nic jiného než svou práci neznala. Nic jiného jsem neuměla. Navíc jsem si ani nemohla dovolit tenhle dům, pokud se nevrátím do práce, a to brzy... Můj život byl víc než v háji. Byla jsem živoucím ztělesněním toho memu ze *Zpátky do školy*, kde se chlap vrátí s pizzou do bytu a vidí, že všechno začalo hořet.

Ale Sydney jsem nic z toho říct nemohla. Byly jsme sice kamarádky, ale ne takové ty svěřovací kamarádky, takže jsem si jen nacpala do hlasu úsměv a řekla: „Popřemýšlím o tom a tu smlouvu si pročtu.“

„Dobře. Určitě budeš v pohodě?“

„Budu.“ Rozhlédla jsem se po kuchyni a nechala na sebe působit rozbité borovicové skříňky a veliký jídelní stůl pro šest lidí, který Kier sám vyrobil jako svatební dar pro Elsie.

Byla jsem zpátky v ulitě svého dětství zahalené vrstvou prachu, a přesto jsem se mohla po mnoha letech konečně volně nadechnout.

„Co budeš dělat?“ zeptala se.

„Nevím.“ Kousla jsem se do nehtu. „Co budu chtít. Třeba péct sušenky a číst všechny ty zanedbané romantické knížky, co mám ve čtečce. Chodit na procházky. Místo kruhového tréninku bych mohla chodit na jógu... víš, jak nesnáším angličáky.“

Zasmála se. „Budeš se tak nudit, že se hned ráno připlazíš zpátky do Londýna.“

Telefon se odmlčel a kolem mě se rozhostilo ticho. „To musíme zjistit.“

2

April

„Bad Blood“

Taylor Swift

„Co je za problém? Postel?“ Přísahala bych, že můj pes vypadal otráveně. „Já vím, ta matrace je trochu stará, ale přivezla jsem z domu naše povlečení i tu malou dečku, co máš rád. Vidíš?“ Podržela jsem před ním ve vzduchu škrábavou zeleno-fialovou kostkovanou látku – připomínku mého dětství –, aby ji prozkoumal, a vrátila se k přípravě postele. Zatím jsem se nedokázala dokopat k tomu, abych vkročila do staré ložnice svých prarodičů, přestože byla třikrát tak velká a měla i vlastní koupelnu. Ne, tohle mi zatím bude stačit.

Strhla jsem přehoz a otočila matraci, která byla v překvapivě dobrém stavu. Vlastně celý můj pokoj všechna ta léta přečkal dobře. Světlá růžovo-bílá pruhovaná tapeta, kterou jsem si v pubertě vybrala, protože vypadala jako ta v ložnici Cher v *Prašťené holce*, se v rozích lehce kroutila a prkna na podlaze vrzala víc než tehdy. Když nepočítám tohle, tak jsem si připadala jako v časové smyčce.

Uhladila jsem hedvábné prostěradlo a hodila na postel své oblíbené nefritově zelené ozdobné polštáře, které na mých

instagramových fotkách působily extravagantně, přestože jsem je sehnala v sekáči. Jak jsem se tak na ně dívala, teď a tady, nenapadala mě lepší metafora pro můj život.

Zrovna jsem urovnávala povlečení na peřině – se zadkem v běžových kalhotkách trčícím ve vzduchu –, když jsem to uslyšela.

Bouchnutí. Šoupnutí. Zabručení.

Bouchnutí.

Šoupnutí.

Zabručení.

To bručení jsem znala, a to důvěrně, protože přesně takhle jsem před pár hodinami bručela, když jsem se snažila protáhnout tím zatraceným kuchyňským oknem. Bylo to zabručení okamžité lítosti.

Přes schodiště se nahoru neslo další hekání, hluboké a rozhodně mužské. Bylo dost hlasité na to, aby se Dudley otočil ke dveřím a začal v polovzrušeném rytmu mávat oca-sem.

Buch. Nohy na podlaze.

To mě rozpohybovalo. Sklonila jsem se pro Dudleyho, vzala ten příliš přátelský postrach do náruče a chytla mu čumák, aby nás neprozradil. Nejela jsem sem dvanáct hodin, abych hrála hlavní roli v trapném béčkovém hororu, který se ani nedostane do kin. Ne, tahle blbost by šla rovnou na streamovací služby. Nebo ještě hůř... na DVD. *Páni, ty metaforo se ze mě dneska jenom sypou.*

Ustoupila jsem pár kroků dozadu, přitiskla si Dudleyho maličké tělo k hrudníku a v mysli mi začaly vířit možnosti... *Uklidni se, nikdo kromě Sydney neví, že jsi tady.* Sakra. Nikdo kromě Sydney nevěděl, že jsem tady. *Jsem mrtvá.*

Hledala jsem po pokoji svůj telefon a mezitím se ozývaly další zvuky – otevírání skříněk, posouvání hrnců a pánviček. Pak jsem si uvědomila, že jsem ten zatracený přístroj nechala

na jídelním stole. Měla jsem jen pár minut, než si toho všimnou a vydají se nahoru. Potřebovala jsem nějaký plán. Přejít do útoku. Výpad ze zálohy je vždycky nejvíc smrtící... nebo tak nějak. Měla jsem jen metr šedesát, ale každou druhou středu jsem cvičila. Byla jsem odhodlaná. Jako čivava.

„Zvládneš to. Tohle zvládneš,“ ujišťovala jsem sama sebe šeptem. Položila jsem Dudleyho na postel a přikovala ho tam tímtéž pohledem „opovaž se pohnout“, který jsem používala, když v parku zahlédl pomalého holuba. Začala jsem lovit ve svých taškách a hledala cokoli, co by posloužilo jako zbraň. Moji jedinou nadějí představoval deodorant ve spreji a pár bot s jehlovými podpatky. Boty se zdály jako jasná volba ke způsobení bolesti, ale sprej... ten by ho mohl rozhodit na dost dlouho, abych stačila doběhnout pro telefon a zavolat pomoc.

S tímhle rozhodnutím jsem sundala víčko a vyplížila se ze dveří, což šlo s bosýma nohama na starém koberci hladce. Schody už byly jiná liga. Tam jsem se nechala vést svalovou pamětí a našlapovala dál a dál přes uvolněná prkna s obratností pubertáčky, která se po setmění vykrádá ven, aby šla pít na pláž s kamarády.

Z pootevřených dveří kuchyně se linulo světlo a po parketách z tvrdého dřeva v hale se míhala vetřelcova mohutná silueta. *To je drzost.* Znechuceně jsem zavrtěla hlavou a ještě silněji sevřela sprej s deodorantem. To se dneska zloději ani nesnaží být nenápadní?

Držela jsem se u zdi, snažila se schovat zvuk svých kroků v rámusu jeho plenění a zároveň uklidnit tep svého srdce. Jakmile jsem ovšem došla k prahu a spatřila jeho rozčuchaný hnědý tyl, jak se naklání nad kuchyňským ostrůvkem a pije z Elsiina oblíbeného hrnku, udělalo se mi rudo před očima. Opustil mě všechen strach. Napřímila jsem se. Nemyslela. Nedýchala. S žilami naplněnými hořkým žárem spravedlnosti jsem se na něj vrhla.

Stačily tři dlouhé kroky a měl mě na zádech. Zařval překvapením a okamžitě se mě pokusil setrást, ale já byla rychlejší a s křikem jsem mu omotala nohy kolem pasu. Pažemi jsem ovinula hrdlo velikosti menšího kmene stromu, abych se k němu pořádně přichytila.

Vetřelec se zakymácel dopředu a dozadu a narazil bokem do pracovní plochy takovou silou, že převrhl krájecí prkénko. Mrkve se rozlétly jako maličké střely a hrozivě ostrý nůž narazil na šedé dlaždičky. Upřímně řečeno mi to mělo připadat divné – zločinec, který si uprostřed akce dá pauzu, aby si nakrájel zeleninu –, ale došla jsem až příliš daleko a touha po krvi byla příliš skutečná. Neexistovalo pro mě nic jiného.

Uvědomila jsem si, že někde v dálce slyším štěkat psa. Dva psy. Dudleyho a ještě nějakého jiného, s hlasitějším a hlubším hlasem. „Co to se to, do hajzlu, děje?“ Obří chlap zněl zmatečně a sáhl po mně rukama velikosti běžných talířů, aby uvolnil mé sevření. To začalo ochabovat a měla jsem přinejlepším pár vteřin, než mě přemůže. „Kdo kruci jste?“

Zněl nervózně. *Výborně.* „Jsem pomsta, sráči,“ sykla jsem mezi zaťatými zuby – *tuhle repliku jsem si necvičila* –, zvedla sprej a stiskla spoušť. Vzduch zamlžil obláček kokosové vůně a dopadl nejen na jeho tvář, ale i na mou. Byl mokrá a dráždivý, páčil mě v očích a prorazil si cestu až do hrdla. Oba jsme synchronizovaně vykřikli, a jestli jsem si předtím myslela, že mám nějakou šanci, teď už tomu tak nebylo. Chytila jsem se ho ještě pevněji, zatímco z očí mi proudem tekly slzy, ale bylo to jako jízda na vzpírajícím se divokém koni.

Protíral si obličej a vzduchem létala sprostá slova. Pak jsme se dali do pohybu. Jedna z rukou se mi uvolnila, když jsem zády vrazila do stěny nad radiátorem. Snažila jsem se pod sebou cokoliv nahmatat, až jsem našla něco měkkého. Vytáhla jsem se výš a šátrala po něm, abych mu tu věc nacpala do pusy. Znovu mnou zatřásl a zavrával dopředu. Na

zem s nárazem dopadly dvě židle a bohužel se staly civilními ztrátami naší války, zatímco štěkání neskutečně sílilo.

Toužila jsem se podívat, jestli je Dudley v bezpečí, ale vetřelec natáhl dozadu jednu ze svých medvědích tlap, popadl mě za límec trička a už jsem letěla vzduchem.

„Uuf.“ Ten zvuk ze mě vyprskl jako oblak prachu. Ne bolestí, ale překvapením, když jsem se dvakrát odrazila na pohovce a skončila na ní rozplácnutá na zádech. Vynořil se nade mnou stín, ale jediné, co moje zamlžené oči rozpoznaly, byla masa vlasů, plnovousu a tartanové látky, načež mi jeho ruce přirazily ramena k pohovce. Pokusila jsem se vyšknout a deodorant mi vypadl z ruky.

„Ježíšikriste, ty zatracená záludná mrcho,“ vykřikl, když vyplivl ten zmuchlaný kus čehosi z úst. „Vysvětlení. A hned!“

„Áá mám vysvětlovat?“ Pokusila jsem se po něm ohnat, jenže on to čekal, sklouzl mi rukama na bicepsy a přišpendlil mě k polštářům. Jak vůbec mohl něco vidět, když moje oči nahradily žhnoucí ohnivé koule? Jeho rozostřená silueta si rukávem košile protřela obě oči a u mě téměř zvítězilo uspokojení nad bolestí. „Volala jsem policii a už jsou na cestě. Pokud máte rozum, vypadnete odsud, než přijedou.“

„Volala jste policii, jo? A s kým jste mluvila?“ Nedal mi příležitost odpovědět. „Jsem si jistý, že Tom si po deváté vypíná telefon.“

K čertu s tímhle malým ostrůvkem a jeho nedostatkem zločinnosti!

Vmáčkla jsem do svého hlasu veškerou autoritu, kterou jsem v sobě dokázala posbírat, a klidně jsem pronesla: „Vážený pane, tohle je neoprávněné vniknutí do obydlí. Okamžitě odejděte a na všechno tohle můžeme zapomenout.“

Nevěřicně si odfrkl. „Hele, holka –“ Odmlčel se a zkroutil obličej, jako by někdo zvedl závoj a my dva jsme najednou byli občany země protikladů, kde všechno, co měl za správné,

byl jen krutý klam. Pustil mě a znovu si protřel oči. „*April?*“ Vyslovil mé jméno, jako že mu nejsem cizí, ne jako že ví, kdo jsem. Jako by mě *znal*. A myslím April Murphyovou, ne April Sinclairovou. „Co tady děláš?“

S rukama konečně volnými jsem si přitáhla lem trička k očím a protírala si je, dokud jsem ho taky neviděla jasně.

Zkameněla jsem šokem. Vzhůru nohama a celý rozmrzelý, pod rozčuchanými vlasy a vousy, které jsem předtím mylně pokládala za hnědé, i když to byl špinavý blond, se zjevil Malcolm – Mal – Macabe.

Malcolm. Zalila mě vlna sladké úlevy.

Nebylo vůbec divu, že jsem ho nepoznala po hlase. Napočítala bych na prstech jedné ruky, kolikrát jsem ho slyšela mluvit, když v létě pracoval s Kierem v palírně. Zato jeho tvář – tu jsem poznala bez obtíží. Obraz nade mnou se rozmířil a změnil se ve vytáhlého teenagera, balancujícího na hraně mezi podivínem a krasavcem. Příliš velká chodidla a neklidné ruce, které mu dělaly díry do rukávů na svetrech. Něco se mi na něm však líbilo dost na to, abych sledovala, jak ty ruce získávají jistotu a pevnost, když shazoval ječmen z nákladáku a přehazoval ho do skladu. Mezi patnácti a osmnácti to byla moje oblíbená kratochvíle.

Jeho otočené rty se nade mnou začaly hýbat a já si uvědomila, že něco říká. „Co tady děláš?“

Proč se mě na to pořád ptáš?

„Ehm... je to můj dům.“ Dudley se právě v tom okamžiku rozhodl vyskočit na pohovku a uvelebit se v ohybu mé paže. *A cenu za nejhoršího hlídacího psa na světě získává...*

Malcolmovy oči přelétly k Dudleymu a pak k mému rozvalenému tělu. Snad jsem to poznala ze zkoumavého pohledu jeho modrošedých očí, ale podle všeho jsme si oba zároveň uvědomili, co mám na sobě... nebo spíš, co na sobě nemám. To tuhle situaci vystihuje mnohem přesněji. Tričko

jsem měla vyhrnuté v pase, takže jsem měla perfektně vystavené velké běžové kalhotky. Polkl, o krok ustoupil a tváře mu přitom hořely tmavě šarlatovou barvou. *Tohle* – to byl ten Malcolm, kterého jsem si pamatovala. Místo abych si sedla, natáhla jsem nohu a pozorovala, jak sleduje každý můj pohyb.

Naznala jsem, že se mi líbí, když se na mě dívá. Vždycky to tak bylo.

Mal sebou trhl, jako by mě nachytal při převlékání. Postavil zpátky židle, které jsme shodili, a já si konečně všimla, co se mu to bezvládně houpe v prstech. Moje podprsenka. Sporý kousek bílé krajky, který jsem předtím nechala sušit na radiátoru. V mysli jsem si přehrála posledních šedesát vteřin a z hrudi se mi vydral smích. Právě jsem se poprala s Malcolmem Macabem. Skočila jsem na něj jako nějaká zatracená opice a nacpala mu do pusy svoji podprsenku. *Tohle* byl bezkonkurenčně nejdivnější večer mého života.

Sedla jsem si, otřela si slzy z tváří a rychle našla zdroj druhého štěkotu: u Malcolmovy nohy teď seděl nádherný zlatý retrívr. S nevrlym páníčkem vypadali jako noc a den. Pes se celý třásl a ocas mu radostně klepal o dlaždičky. Malcolm se dál mračil a neskutečně plné rty, které jsem si moc dobře pamatovala, měl zpola schované pod působivě velkým, ale pečlivě přistřiženým plnovousem. Ústa měl sevřená do pevné linky, což ještě více zdůrazňovalo jizvu po operaci, která se mu odjakživa táhla od levé strany nosu ke středu horního rtu. Postupem času zbledla z tělově růžové na bílou.

Mal si všiml, kam zabloudila moje pozornost, a shlédl si k nohám. *Fajn*, tak budu koukat radši na psa. „Ahoj, krása-vče,“ řekla jsem a natáhla k němu ruku.

Malcolm ze sebe vydal strohé „*Kluku!*“, ale to už se pes dal do pohybu a vrhal se po nabízené náklonnosti. Což Dudley nemohl nechat jen tak, protože se honem překulil na záda

a šťouchal do mě tlapkou tak dlouho, dokud jsem ho nezačala drbat volnou rukou.

Malcolm sledoval celou interakci opuchlými, ale obezřetnými očima, jako by moje ruka byla had a mohla každou chvíli vysát život z jeho milovaného mazlíčka. Ten úsudek byl možná vzhledem k situaci na místě, a tak jsem se rozhodla jít přímo k věci. „Hele, moc se omlouvám, že jsem na tebe takhle skočila a stříkla ti sprej do obličeje... a za tu průpovídku s tím ‚sráčem‘. Kdybych věděla, že to jsi ty, nikdy bych –“

„... tě skoro neoslepila?“

Dál jsem hladila psy. „Ten deodorant je bio. Neoslepneš z něj.“

„To je mi úplně jedno, ať si to je třeba vílí prach.“

Musela jsem se kousnout do rtu, abych se nerozesmála. „Osud naší planety je zodpovědnost každého z nás, Malcolm.“

„*April*.“ V jeho tónu zaznělo varování. Nebýt podprsenky, kterou stále nevědomky svíral v ruce, cítila bych se jako na koberečku u ředitele.

„Oukej, fajn, promiň. Nech mě to jenom vysvětlit... Je to vlastně docela sranda. Byla jsem nahoře ve své ložnici, když jsem uslyšela, jak se sem vloupáš oknem. A jako každá ženská ohrožená predátorem –“

„*Predátorem?*“ Vypadal, že mu za vteřinu praskne žilka.

„... jsem okamžitě myslela na nejhorší.“ Stoupla jsem si a psi mi nadšeně tancovali u nohou. Stejně jako v pubertě se se mnou Malcolm nesetkal pohledem a místo toho si dál zíral na boty.

„Nikam jsem se nevloupal. Jenom jsem šel oknem, protože dveře byly zavřené na bezpečnostní petlici.“

„Myslíš tu bezpečnostní petlici, kterou samotná ženská použije kvůli... co já vím... bezpečí?“ Zářivě jsem se zazubila. Dostalo se mi nulové reakce. Nic, *nada*. V jeho ledovém zevnějšku nebyla ani trhlinka. *Zvláštní*, tenhle úsměv obvykle

funguje na každého. „Malcolme, já tě neobviňuju. Jednoznačně jsem tu situaci špatně pochopila a mrzí mě to. Moc, moc se omlouvám – jenom se to snažím vysvětlit.“

„Jak ses dostala dovnitř ty?“ utnul mě. Opřel se o jídelní stůl a založil si na prsou paže, které kostkovaná látka objímala tak pevně, až se jí napnuly švy. Ten nepovšimnutý kus krajky mu pořád visel v ruce. *Přímo. V ruce.* Přísahala bych bohyni Meryl Streepové, že jsem se na něj vši silou snažila necivět. „Dneska večer. Jak ses dostala dovnitř?“ zeptal se znovu.

„Jo... no... kuchyňským oknem.“ Ukázala jsem přes své rameno. „Vlastně je to dost zvláštní, když o tom teď přemýšlím. Oba jsme se sem vloupali úplně stejným způsobem – počkej, taky sis roztrhl kalhoty?“

Na to pouze pozvedl obočí. „Nedělá to vetřelce spíš z tebe...?“

„Ze mě?“ Škubla jsem sebou. To měl vážně pocit, že mě při něčem nachytl? „Vyrostla jsem tu a jsem Kierova vnučka. Tohle sídlo je moje.“

„Vnučka?“ odfrkl si výsměšně a temně. Ten zvuk mi vůbec nekorespondoval s Malcolmem, kterého jsem si pamatovala. Zjevně mi dokázal bez jediného pohledu zaútočit na nejzranitelnější místa, protože nadále zíral na své boty a pronášel přitom slova, jimiž se naprosto třefoval do černého. „Copak by si vnučka na pár dní neodskočila od svých karnevalů a nepřijela na dědečkův pohřeb?“

Věděla jsem, že mám pusu dokořán, ale nedokázala jsem ji zavřít. Jako teenager byl Malcolm stydlivý, až bolestně, ale nikdy krutý. Nečekala jsem objetí a pozvání na večeři – i když bych ho rozhodně byla přijala –, ale byl by fajn třeba úsměv a „ahoj April, rád tě vidím“, nebo dokonce „pojďme si zavzpomínat nad hrnkem kafe“.

Co se to, pro boha živého, děje? Možná jsme skutečně v zemi protikladů. Nebo jsem se během té potyčky praštila do

hlavy a tohle všechno je jen nějaká divná halucinace. „Malcolme –“

Vykročil ke mně a sklonil se jen o kousíček blíž, než se slušelo, aby svého psa dvakrát jemně poplácal po boku, a pak zamumlal: „Jde se domů, Kluku.“ Pes vrhl na Dudleyho téměř lidský zoufalý pohled, ale poslušně šel za páníčkem. Celou interakci jsem sledovala v ohromeném mlčení.

Než se ztratil z dohledu, hodil po mně Malcolm jednu poslední střelu na rozloučenou. Vlastně spíš granát, schovaný v jemném skotském přízvuku. „Vrať se do Londýna, princezno. Tady z tebe nikdo mít radost nebude.“

Zůstala jsem zírat, dokud jsem neslyšela zavřít přední dveře. Potom jsem se rozhodla pro tu jedinou činnost, v níž jsem byla dobrá... hraní. Mé roztřesené rty se roztáhly do úsměvu a falešná rozzářenost, která se dostavila tak snadno, pronikla až do mého hlasu, s nímž jsem řekla Dudleymu: „No... to bylo divné. Ale to nevadí, asi měl fakt špatný den. Zítřek bude super, uvidíš.“ Dala jsem se do úklidu kuchyně a plazila se na rukou a kolenou, dokud jsem nenašla i poslední kostičku mrkve. Nakonec – když mi došly důvody zdržovat se v přízemí – jsem se odplahočila zpátky nahoru do svého pokoje, který byl až příliš cítit domovem, a vklouzla do své čerstvě ustlané postele se stočeným Dudleym přilepeným k hrudníku.

3

Mal

„This Is Me Trying“

Taylor Swift

„Hmm, trochu doprava, myslím – ne, doleva, zpátky doleva... *doleva!*“ Sténal jsem pod tou tíhou a posouval masivní dubovou skříňku o zlomek centimetru doleva. „Zpátky doprava... *Dokonalé!* Jo, to je prostě dokonalé.“ Jessica Brownová, majitelka kavárny Brown's Coffee & Cakes, spokojeně spráskla ruce a pochvalně zahučela.

Skříňku, která byla těžší, než vypadala, jsem posunul všeho všudy o metr – z jedné strany skleněné výlohy s vystavenými dorty na druhou –, protože Jessica tvrdila, že z tohoto úhlu bude její domácí džem lépe vidět z ulice. Podle mě v tom nebyl žádný rozdíl, ale Brown's byl vyhlášený podnik, takže když vás Jessica poprosila o pomoc, rozhodně jste jí hleděli vyhovět, pokud jste chtěli zůstat váženými zákazníky. A... taky se mi nelíbila představa, že by takhle těžké věci stěhovala sama.

Setřel jsem si z čela důkazy dusného rána a vstřebával pohledem nepořádek, který jsem odkryl. Rozhlédl jsem se po malé kavárně, jež zdobila vesnici Kinleith už víc než tři

desetiletí. Tam, kde předtím stála skříňka, se místo šednoucího linolea okolo ukázal jasně bílý obdélník pod slušnou vrstvou chuchvalců prachu, starých účtenek a něčeho, co budu až do smrti doufat, že byly čokoládové drobký. Pomyslel jsem si, že to radši rychle uklidím, než přijde hygiena.

„Máš smeták?“ zeptal jsem se jí, zatímco poletovala za pultem. Jessice bylo sedmdesát šest, ale vypadala o deset let mladší a nenechala se nijak zpomalit výměnou obou kyčlí, kterou podstoupila. Zapnula zase proud a její modrý přeliv zářil pod horními světly, která jsem zrovna minulý měsíc vyměnil za LEDky. Až přijde dlouhá zima, ušetří jí to na účtech za elektřinu hromadu peněz.

„Jsi hodný chlapec, Male,“ pronesla a podala mi smetáček. Pocítil jsem známé horko ve špičkách uší, skrčil se a nabral svinčík, zatímco štěbetala dál. „A když mluvíme o chlapcích...“ *Odkdy?* „Jak se daří tvému bratrovi?“

„Řekl bych, že s Callumem se vídáš víc,“ zabručel jsem. Ten měl sladké ještě radši než já.

„Ne na dyl než na letnou návštěvu, obvykle toho má moc na práci, než aby si se mnou poklábosil.“

Znovu jsem zabručel, vysypal z lopatky do koše prach a účtenky sahající až do roku 2002 a posunul stoly a židle na jejich obvyklé místo.

Proto byla Jessica na seznamu velmi mála lidí, jejichž společnost jsem snesl. Mluvila a mluvila, aniž by čekala odpověď. Nebylo tu ono očekávání oboustrannosti, kvůli němuž jsem se potil a měl mžítky před očima, dokud jsem neobjevil nejbližší únikovou cestu. Tu stačilo dobře umístěné zamručení, tam zase přikývnutí, a ona pak před mojí zbytečně zvědavou rodinou vzpomínala, jak jsme si *úžasně* popovídali. Mně to jako společenská interakce stačilo na celý týden.

„Říkala jsem ti, že se vždycky líbil mojí vnučce? Znáš moji vnučku Maggie? Škoda, že nebydlí blíž. Musela se přestěhovat

až do Glasgow. Té holce už snad zbývá jen oholit si hlavu a nabarvit ji narůžovo.“ Nesouhlasně mlaskla. „Je načase, aby se Callum usadil s nějakou milou místní holkou. S tak dobrou prací by bylo sobecké, kdyby to neudělal.“

Neřekl jsem nahlas, že „milá místní holka“ by mého bratra unudila k smrti, a jen jsem diplomaticky odpověděl: „Ten už je ženatý se svojí prací.“

Zavrtěla na mě lehce zkřiveným prstem. „Ten hoch jednoho dne otevře oči a uvědomí si, že je starý, ošklivý a bez vlasů a bude si přát, aby si býval byl našel ženu.“

S tím prohlášením jsem nemohl nesouhlasit, hlavně proto, že jsem si užíval představu svého okouzlujícího staršího bráchy, který nikdy v životě ani nezakopnul, jak přichází o tu svoji drahocennou kštici. Také jsem si nemohl nevšimnout, že se Jessica nevyptává na *můj* milostný život. Jako bych byl v pouhých dvaatřiceti odsouzen k tomu, že už celý život budu jenom vařit obří porce těstovin pro jednu osobu. Teplo v mých uších se rozlilo dál, až jsem cítil, jak pohlcuje celý můj obličej, a mé palce započaly staré známé neklidné putování sem a tam přes konečky ostatních prstů. Zacinkání zvonku nade dveřmi oznámilo prvního zákazníka dne, což mi poskytlo dokonalé krytí pro únik.

„Tak abych šel, Jessico.“ Hodil jsem si tašku na rameno a postavil jí na stůl láhev whisky, kterou jsem tu každý druhý týden nechával pro jejího manžela Anguse. Jak velela společenská etiketa, kývl jsem přibližně do směru nově přichozícího, aniž bych se pořádně podíval a přiřadil k tváři jméno, a vykročil jsem na sluncem zalitou hlavní třídu, svobodu na dosah – „Počkej. Zapomněl jsi na odměnu.“

Pokrčil jsem rameny. „Už jsem ti říkal, že žádnou odměnu nepotřebuju.“

„Ty ses úplně pomátl, chlapče. Na, vezmi si to.“ S překvapující silou mě otočila k sobě a do prázdné dlaně mi vrazila

klínek piškotového dortu. Mezi prsty se mi vlepily džem a poleva z máslového krému a zbloudilá jahoda mi přistála vedle boty. „Teď utíkej.“

Přímo do ruky, jako vždycky.

Zvedl jsem si dort k ústům, ukousl si a vydal se přímo po hlavní třídě směrem k malému vesnickému parkovišti. Dlážděná cesta se svažovala k přístavu, kde se v dálce potápěli a skřehotali raci a připravovali se na rušný den, který stráví kradením zmrzliny nic netušícím dovolenkářům. Čerstvě vyvěšená girlanda s praporky pro nadcházející letní sezonu plápolala v ranním vánku jako tucty drobných draků. Nebylo ještě ani devět, ale ulice se už hemžila pohybem. Místní se vzájemně zdravili, otírali výlohy a různými zarážkami otevírali dveře hromady malých podniků podél půlmílového úseku. Turisté s ospalýma očima hledali nabídku snídaně a pózovali na fotky u osobitých stavení vymalovaných spoustou barev, jimiž se Kinleith proslavil. Hodně lidí znalo tohle místo spíš pod názvem *Duhová cesta*, který se začínal chytat už i u místních.

Sklonil jsem hlavu a prošel kolem skupinky uhihňaných holek, co se fotily před zářivě růžovým nehtovým salonem a nadšeně do foťáku ukazovaly gesto míru. Spolkl jsem poslední kousek dortu a olízl si polevu z ulepených prstů. Krk mi začal tuhnout napětím. Nesnášel jsem tuhle roční dobu, nesnášel jsem ty davy a hluk a poškozování našeho venkova, které s tím šlo ruku v ruce. Chápal jsem výhody turismu pro místní komunitu, ale kvůli tomu jsem ho ještě nemusel mít rád.

Jen co se mi na dohled objevil můj starý land rover, vytáhl jsem z kapsy klíčky a napětí na zlomek vteřiny polevilo. Můj zlatý retrívr Kluk tvrdě spal a zabíral celé zadní sedadlo, přesně tak, jak jsem ho tu nechal před patnácti minutami. „*Proboha*,“ zaklel jsem a zakryl si nos a pusy, když jsem si sedl za volant. Přestože byla všechna čtyři okénka pootevřená,

podářilo se mu tenhle malý prostor proměnit v přepálenou pec. „Budeme muset přehodnotit tvůj jídelníček, kámo.“ Pes se převálil na záda a odpověděl mi jen dalším uprduutím.

Vycouval jsem z místa, vyrazil na krátkou jízdu do hospody U skopové hlavy a už jsem si jako živý scénář odříkával slova, která řeknu majiteli lanovi. *Poslední dodávka dne*, připomněl jsem si. Už jen jedna zastávka a můžu se vrátit do palírny – zpátky do svého domku.

Měl jsem rutinu, jíž jsem se obřadně držel. Jednou týdně dodávky whisky. Dvakrát týdně nákup. Každé druhé odpoledne dovoz z Brown's. Drobné společenské interakce, do nichž jsem se nutil, protože jinak bych se zabarikádoval za zdmi svého domku, aby mě už nikdy nikdo neviděl a neslyšel.

To Kier si tuhle část práce užíval. Měl na starosti prodej produktu a socializaci, zatímco já dělal tu nudnou dřinu. Jak se mu nemoc horšila, zodpovědnost padala víc a víc na mě, a přestože náš malý okruh místních zákazníků nám zůstal pořád věrný, nedokázal jsem se zbavit pocitu, že ho nějakým způsobem zklamávám. Že selhávám. Pokaždé když jsem se prokotal dodávkou zboží. Pokaždé když jsem ignoroval zpožděnou platbu, kterou jsem si nemohl dovolit ignorovat, prostě protože jsem nesnášel konfrontace.

Věděl jsem, co si o mně zdejší lidi myslí. *Mrzout. Samotář.* Tahle vesnice byla zároveň požehnáním i prokletím. Domo- vem. Přesto jsem se nikdy nedokázal přimět k tomu, abych se tu cítil doma.

Jistě, cítil jsem se doma ve svém domku s Klukem, s Kie- rem a někdy i se svými sourozenci. Ale nepřebilo to vlnu úlevy, která mě zalila, když odešli a samota, po níž jsem tak toužil, mě zavinula jako hřejivá, nesoudící peřina. Malé ko- munity držely pospolu, ale také měly větší sklony k pomlu- vání a odsuzování, pokud jste se nechovali tak, jak si před- stavovaly.

Nikdy mě to netrápilo. Až doted.

Pomyslel jsem na své tři sourozence – hlavně na nejstaršího bratra Calluma a neochvějnou lehkost, s níž procházel životem. Chtěl se dát k armádě? Dal se k armádě. Chtěl na univerzitu v Edinburghu? Šel na univerzitu v Edinburghu. Chtěl se vrátit na Skye a otevřít si vlastní veterinární ordinaci? Vrátil se na Skye a otevřel si vlastní veterinární ordinaci. Chtěl by se usadit s nějakou milou místní holkou? Zbývalo jen zjistit, se kterou.

Milá místní holka.

Nevěděl jsem, proč se mi v mysli okamžitě vybavila April.

April Sinclairová zpátky v Kinleithu. Skoro bych tomu nebyl věřil, kdybych dnes ráno neprojížděl kolem toho zabláčeného mini cooperu zaparkovaného před sídlem. Představil jsem si ji včera večer. Byla rozmazaná, ale tu masu zrzavých kudrn jsem poznal okamžitě. Holé končetiny roztažené na pohovce, kam jsem ji pohodil jako pytel ječmene. Tu krajkovou věc, kterou jsem si schoval hluboko do šuplíku s ponožkami. Při té vzpomínce jsem sebou škubl a zavrtil hlavou.

April Sinclairová byla špatná volba.

Murphyová, připomněl jsem si a stiskl volant pevněji. April Murphyová.

Nikdy jsem si nemyslel, že přijde den, kdy se sníží k návratu na ostrov, a kdyby bylo na mně, poslal bych ji zpátky tam, odkud přijela.

Tlak na mojí hrudi se zcela rozplynul, jakmile jsem za sebou zavřel dveře od malého domku pro zaměstnance připojeného k Palírně Kinleith.

Kluk se rozběhl rovnou ke své misce, čichl k ní, aby se přesvědčil, že je prázdná, a pak se sesunul do obrovského košíku. Ze svého obvyklého místa vedle krbu žalostně sledoval,

jak si sypu ovesné vločky do misky, přilévám mléko a pak to strkám do mikrovlnky.

„Znáš pravidla, kamaráde. Nejdřív já, pak ty,“ připomněl jsem mu a nastavil časovač. Pokud jsem chtěl stihnout před západem slunce naplnit kád' ječmenem a naložit prázdné sudy od whisky, mohl jsem jídlem ztratit jen pár minut. Kromě toho bylo potřeba vyměnit panty na dveřích skladu – moje sada náradí tam už nejmíň týden ležela připravená a netknutá. Teď jsem na to byl sám a seznam povinností už měl snad víc položek, než kolik měl den minut. Občas se zastavil Callum a nabídl mi pomoc, ale ani to nestačilo, abych udržel tempo. Potřeboval jsem dalšího zaměstnance na plný úvazek, ale neměl jsem ho z čeho zaplatit. Zatím jsem si musel vystačit s brigádníky a laskavostmi od lidí.

Vytáhl jsem kouřící misku z mikrovlnky a sedl si k jídelnímu stolu, který se tak tak vmáčkl do otevřeného prostoru, pokud jsem ho natlačil až k oknu. Kluk znovu tiše zakňučel a já jsem předstíral, že ho neslyším.

Jasně jsem si pamatoval ten večer, kdy se Callum objevil u mých dveří, v ruce rozcuchaného zlatého retrívra, a oznámil mi, že štěně potřebuje domov. Moje „v žádném případě“ nějak přeslechl. Hned mi psa strčil do náruče a bez jediného ohlédnutí se vydal zpátky ke svému autu. Neměl jsem na psa dost místa, času ani lásky. A přesto jsme to teď, o dva roky později, nějak zvládali.

Celý domek se dal přejít deseti kroky. Kuchyňský kout měl jen malou ledničku, dřez, mikrovlnku a vařič, a proto jsem *obvykle* raději jedl v sídle. Uprostřed mého domku byla obývací část s televizí a pohovkou pro dva – i když jsem nikdy neměl hosty – a křeslem, v němž jsem seděl nejradši. Jediné, u čeho jsem odmítal velikostní kompromis, byla obrovská postel v nejvzdálenějším rohu a řady polic z opracovaného dřeva, obsahujících mou sbírku filmů a knih.

Byl malý, ale dokonalý. A jenom můj.

Až na to, že tvůj není.

Moje ruka automaticky sáhla po hromadě papírů na stole. K dopisu, který už jsem za poslední měsíc četl nespočetněkrát. Prohrabával jsem se slovy, jež jsem už dávno znal nazpaměť.

Odkaz na poslední vůli a závěť Kiera Anguse Murphyyho.

Žádost zamítnuta oprávněnou osobou.

Žádné legitimní právo.

Pak tu byl druhý dopis. Odpověď od banky na moji žádost o podnikatelskou půjčku. Znovu, *zamítnuto*.

Zamítnuto.

Zamítnuto.

Zamítnuto.

Praštil jsem pěstí do stolu a nepocítil ani špetku uspokojení, když se papír pod tou silou pomačkal. Tohle místo bylo moje. Domek, palírna. *Mělo* to být moje. Celá léta jsem se ucházel o koupi Palírny Kinleith od Kiera a každý měsíc platil splátky s příslibem, že právoplatné vlastnictví přejde na mě. Potom Kier onemocněl a všechny myšlenky na právní dokumenty a vlastnictví pozemku vyletěly do povětří.

Nebyl jsem žádný chladný hajzl. Můj přítel, muž, který mi byl otcem víc než můj vlastní táta, mi chyběl. Jenže teď byl pryč a všechno, na čem jsem pracoval, odešlo s ním. A teď má April *Murphyová* tu drzost se tu ukázat, usmívat se jako princezna a hihňat se nad vtipnými okolnostmi našeho znovushledání, zatímco právě ona sama těžila z mého neštěstí.

Ne, ona není žádná *milá místní holka*. Možná jí v určité chvíli byla, ale všiml jsem si toho opovržení v jejích očích, když se včera večer rozhlížela po sídle, jako by to slíbené dědictví nebylo dost velké. Pro ni byl tenhle život malý, *Kier* byl malý. Byla příliš zaneprázdněná svým přepychovým londýnským životem a slavnými kamarády, než aby si všimla, jak se Kier může přerazit, aby sídlo udržel v dobrém stavu. Aby

udržel palírnu v chodu, i když už mu začalo selhávat zdraví. Neobtěžovala se dorazit na jeho pohřeb, ale jakmile začichala zisk, který si nezasloužila, tak přiskočila okamžitě.

Ze začátku, když její kariéra strmě vystoupala nad hranici chápání běžného smrtelníka, jsem její nepřítomnosti rozuměl. I ostrov ji stavěl na piedestal. Nemohli jste projít po ulici, aniž byste někoho zaslechli s úctou šeptat jméno *April Sinclairová*. Filmových rolí však ubývalo, s drby kolujícími v tisku přišly ty směšné reality show a my jsme všichni sledovali, jak se rve o každou příležitost zůstat ve světle reflektorů.

Jednou jsem mluvil s Kierem a pobídl ho, aby se jí ozval a pozval ji na návštěvu, i když mi do toho nic nebylo. Možná potřebovala jen nabídnout pomocnou ruku a pak by se o sebe mohli starat navzájem. Ale odmítla. A odmítla i po tom, co onemocněl.

Nechápal jsem to. V čem je lepší držet se na okraji průmyslu, který ji takhle sežvýkal, než být tady? To byla vážně tak závislá na těch penězích a slávě?

Ne, můj domov – místo, pro něž jsem vždycky potil krev – se nestane jejím majetkem. April Murphyová/Sinclairová, nebo jak si zrovna teď říká, mi tenhle barák bude muset vyrvat ze studených mrtvých rukou.